

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

20. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

19. KVĚTNA 2002

Z obsahu:

**Měsíc intenzivní
modlitby s Marií!**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
1. května 2002
- strana 2 -

**Přijď, svatý Boží
Duchu, přijď!**

Alfons Benining
- strana 4 -

**Letnice, slavnost
darované Boží Lásky**

- strana 5 -

Laokoon nebo Maria

Kázání salcburského
arcibiskupa Edera
8. 12. 2001
- strana 6 -

Marcel Van

- strana 7 -

**Varování před
falešnými proroky**

Christa Mevesová
- strana 9 -

Jan Pavel II.

dvaosmdesátiletý
5 dní ze života
Svatého otce
- strana 10 -

**Panna Maria Pomocnice
v Brně Žabovřeskách**

- strana 11 -

Život Kristův (75)

Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
- strana 12 -

*Letnice, detail oltáře chrámu
sv. Michaela, Luneburg (okolo r. 1418)*

EDITORIAL

Lidské dějiny moderní doby se vyznačují ustavičným úsilím o osvobození člověka. Je příznačné, že svou »nesvobodu« člověk prožívá, a také si uvědomuje tím více, čím více se vzdaluje od svého Stvořitele, a ztrácí tak ze zřetele, že o osvobození člověka usiluje nejvyšší měrou právě ON, a to od samého počátku, kdy člověk sám zaprodal svou svobodu prolhanému Nepříteli. Celé dějiny spásy nejsou ničím jiným než úsilím o znovuosvobození člověka podle původního Božího plánu.

Slavnost Letnic, slavnost seslání Božího Ducha lidstvu, je vyvrcholením tohoto Božího úsilí a je také vrcholným projevem Boží lásky ke svému tvor.

Jak Duch svatý stojí v naprostém protikladu k duchu tohoto světa, projevuje se právě v oblasti svobody, která je ovocem jeho působení. Zatímco duch tohoto světa pod záminkou svobody vede člověka do stále hlubšího a bezvýchodnějšího zotročení, které je zřejmé jak v životě jednotlivců, tak celých společenství, Duch svatý přetváří člověka k původnímu Božímu obrazu svým tajemným a zázračným působením tak, že nejen neomezuje, ale dokonale naplňuje jeho svobodu tím nejvyšším způsobem. Nejdokonalším dílem tohoto jeho působení je neposkvrněná Matka Boží Panna Maria. V tomto smyslu je velice výstižná paralela arcibiskupa Edera, který staví proti sobě Laookona, pohanského kněze z Kartága, a Neposkvrněnou Pannu, která drtí hlavu Hada.

Příkladem obdivuhodné proměny Duchem svatým je nejvyšší stupeň skutečné seberealizace, jakého pod jeho působením dosahují světci, a to každý zcela osobitě a jedinečně. Za příklad nám tentokrát poslouží neuvěřitelný životní příběh mladého Vietnamce Marcela Vana. Na jeho životě se v plné míře projevuje pravdivost slov našeho Pána, že dobrotivý Bůh svou pravdu skrývá před velikými a moudrymi a odhaluje ji maličkým. Děje se tak od prvních Letnic, kdy Duch svatý prosté rybáře uvedl do celé pravdy, zatímco nejzdělanějším a nejsebevědomějším zůstala zahalena. Tito maličci jsou reálným a konkrétním zviditelněním neviditelného Božího Ducha.

Z toho také plyne společenská závaznost povinnosti každého křesťana stát se svatým. To je uskutečnitelné pro každého právě díky působení Ducha svatého. Živým svědectvím působnosti síly Ducha svatého je osobnost současného papeže Jana Pavla II., jehož obdivuhodná duchovní aktivita je opravdovým protikladem jeho tělesné slabosti.

Jakýkoliv obrat k lepšímu v životě jednotlivce i v tomto rozháraném a tolika hrozbami stále více ohroženém světě spočívá v jediné možnosti: otevřít se pokorně působení Ducha pravdy, spravedlnosti a lásky.

Katecheze Jana Pavla II. při generální audienci 1. května 2002

Měsíc intenzivní modlitby s Marií!

Dnes – 1. května – se slaví Svátek práce. Tento svátek je u nás křesťanů postaven pod ochranu svatého Josefa, dělníka. Tento důležitý souběh ještě podtrhuji různé iniciativy, které usilují zdůraznit důležitost a hodnotu práce, skrze kterou člověk přetvářením přírody a jejím přizpůsobováním pro vlastní potřeby se sám realizuje jakožto člověk.

Dar stvoření a práce

Výzva k obdělávání země (srov. Gen 2,28), která má své místo na počátku dějin spásy, je předmětem rozhodujícího a stále aktuálního zájmu. Stvoření je dar, který Bůh svěřil lidskému tvor, aby ho vzdělával a pečlivě chránil, protože mu může zabezpečit jeho vlastní potřeby. Z práce pochází »chléb vezdejší«, o který prosíme v modlitbě Otče náš.

Je možno říci, že v určitém smyslu se prostřednictvím práce člověk stává člověkem. To je důvod, proč je pracovitost ctností. Ale protože pracovitost dovoluje účinně člověku, aby se stal více člověkem, je zapotřebí, aby byla spojena se sociálním řádem práce. Jen za těchto podmínek zůstávají zachovány nezcizitelná důstojnost lidské osoby a lidská a společenská hodno-

Mariánský měsíc

Dnes začíná měsíc zasvěcený Panně Marii a velmi drahý lidové zbožnosti. Tolik farností a rodin v duchu náboženských

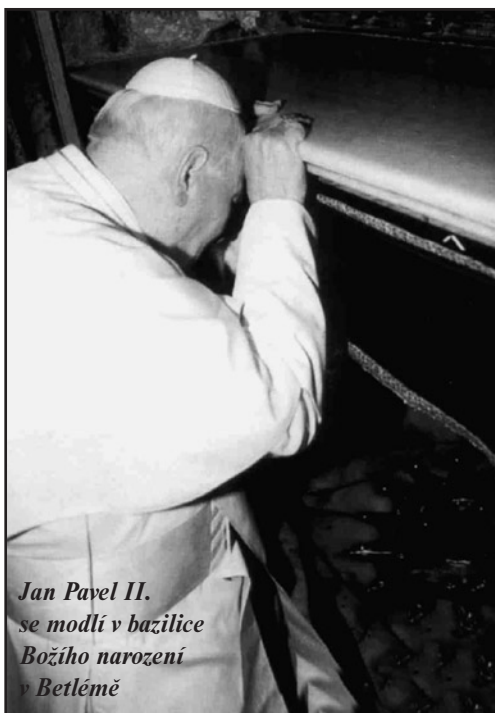
tradic, které byly nyní konsolidovány, neustávají činit z máje měsíc »mariánský« a zmnožují s nadšením liturgické, katechetické a pastorační iniciativy!

Kéž je to všude měsíc intenzivní modlitby s Marií! To je přání, které ze srdce adresuji každému z vás, drazí bratři a sestry, a doporučuji vám ještě jednou každodenní modlitbu svatého růžence. Jedná se o modlitbu prostou, otevřeně opakovací, ale tak nesmírně potřebnou k proniknutí do tajemství Krista a jeho i naší Matky. A současně je to způsob modlitby, o které Církev ví, že je drahá samotné Madoně. Jsme k ní pozváni, abychom se k ní utíkali i v nejobtížnějších chvílích našeho pozemského putování.

Naléhavé úmysly

Na počátku mariánského měsíce vás všechny vyzývám, abyste se spojili se mnou v modlitbě za dělníky, a zvláště za ty, kteří se nacházejí v obtížích nezaměstnanosti. Musíme také zintenzivnit svou důvěryplnou a naléhavou modlitbu za mír ve Svaté zemi, a přejeme si, aby se tam co nejdříve vrátilo bezpečné a pokojné soužití izraelského a palestinského národa, které jsou oba drahé mému srdci. Kéž toho dosáhne přimluva svaté Panny a jejího snoubence svatého Josefa, ochránce Vykupitele.

*Bolletino Vaticano 1. 5. 2002
Mezititulky redakce Světla*

*Jan Pavel II.
se modlí v bazilice
Božího narození
v Betlémě*

ta pracovní činnosti. Svěrmu bdělé ochrany svatého Josefa-dělníka všechny, kteří jsou ve všech částech světa součástí velké rodiny práce.

Duch pravdy

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Přijměte Ducha svatého

V nastávající den Letnic zanech všeho a pospěš do Večeřadla. Nesmíš dnes scházet ve společenství učedníků a Panny Marie. Již devět dní se na tento den připravuji v modlitbách spolu s ní, Ježíšovou Matkou. Nemohli postavit do svého středu lepší a vznešenější Přímluvkyni a Prostřednici než tu, která je nejdůvěrněji spřízněna s očekávaným Utěšitelem, který do ní s takovým zalíbením sestoupil před 33 lety. Ani tobě nemůže nikdo zprostředkovat jeho život a dary lépe a účinněji, nikdo tě pro ně nemůže lépe disponovat než jeho neposkvrněná Snoubenka, plná milosti.

Co se to dnes vlastně stane? Celou dobu svého veřejného působení připravoval Pán své učedníky na to, že převezmou jednou jeho úlohu zde na zemi. Nastoupí na jeho místo a budou spolupracovat na spásu světa, hlásat Boží království, hledat, co zahynulo, a vyhánět zlé duchy. Ale vykonávat tuto vpravdě božskou službu nejsou schopni sami od sebe.

Proto jim Pán slíbil, že až odejde oslaven k Otci, sešle jim Učitele, Ducha pravdy, aby je zcela proměnil. Pro Ježíšovy učedníky je tedy tento dnešní den rozhodujícím vyvrcholením všeho toho, co dosud s Ježíšem prožili. Právě o těchto Letnicích se jim dostane konečného potvrzení všech Ježíšových slov a zaslíbení. Bude to tedy pro ně ve skutečnosti ještě větší zážitek a důležitější zkušenost než setkání se zmrtvýchvstalým Pánem. Tehdy jim ukázal své rány, ale pak opět odešel, zbyla jim jen vzpomínka na setkání s ním a dveře zůstaly nadále zavřeny pro strach před židy. Nakonec Pán definitivně vystoupil na nebesa, ale nejdříve jim slíbil jinou, mnohem větší skutečnost a zážitek, který už neodejde ani nepomine: ponese si pak přímo v sobě jako trvalé svědectví přítomnosti a působnosti tohoto Ducha Ježíšova. Na to nyní čekají.

Že tento Duch je pro Ježíšovy učedníky největším Darem Otce⁽¹⁾, poznáváš z toho, že je to tentýž Duch, který i Jeho vedl po celý jeho pozemský život od jeslí až ke kříži: *Amen, pravím vám, Syn nemůže sám od sebe činit nic*⁽²⁾. *Slova která mluvím, nemluvím sám od sebe*⁽³⁾. Všechno, co konal a mluvil, konal v síle a pod vedením Ducha svého nebeského Otce, který na něho sestoupil viditelně, když stál při křtu v Jordánu. Odvedl ho pak odtud nejen na poušť, ale vedl ho na každém kroku, v něm vymítal zlé duchy, slepým vracel zrak a propouštěl zdeptané na svobodu⁽⁴⁾ a podstoupil smrt.

Vždyť celé dějiny spásy jsou dílo Ducha svatého: ON mluvil se Starém zákoně skrze proroky, jeho veledilem je zázračný příchod Božího Syna

na tento svět skrze nejčistší lůno panenské Matky i všechny okolnosti, které s tím souvisí. Jen si připomeň: Josef, Alžběta, Zachariáš, Simeon, Jan Křtitel, ti všichni jednají z jeho vnuknutí a pod jeho přímým vedením. Byl to Duch svatý, jenž mluvil a působil v těch, které Pán poslal po dvou, aby hlásali příchod Božího království⁽⁵⁾. V těchto prostých rybářích bude mít nyní zrozená Církev veškerou oporu víry a nauky jedině proto, že Otcův Duch jim zjeví jako maličkým to, co skryl před učenými a moudrymi⁽⁶⁾, a úplně je promění k podobě Božského Mistra.

Necitíš i ty volání stát se jeho opravdovým učedníkem, světlem a solí země? Proto ještě dříve, než tento dům naplní posvátný hukot, obrať se s celou svou důvěrou na Královnu apoštolů s vroucí prosbou o mateřskou pomoc, abys z tohoto Večeřadla vyšel i ty úplně proměněný. Vždyť bez Božího Ducha bys před Boží tváří nebyl ničím. Jen z Něho se můžeš znovu narodit.

Všechn tvůj duchovní prospěch záleží na tom, do jaké míry vyhovíš Ježíšově naléhavé prosbě: *Přijměte Ducha svatého*. Uvaž, jak veliké je Boží zalíbení v tobě, když si tě Pán vybral za nástroj svého Božího Ducha, za Jeho chrám, ve kterém a skrze který chce *Duch pravdy vydávat o Ježíšovi svědectví*⁽⁷⁾ a *usvědčit tak svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu*⁽⁸⁾. Všechno tvé vědění, tvé studium, četba i meditace by byly k ničemu, kdybys přitom spoléhal jen na sebe. Měj stále na paměti, že jedině *Duch pravdy tě uvede do celé pravdy*⁽⁹⁾.

Tvá touha po seberealizaci je oprávněná a pochází od tvého Stvořitele. Nemůžeš však v sobě, na sobě a se sebou uskutečnit nic většího, lepšího a Bohu i lidem milejšího než to, co má s tebou Bůh od věčnosti v plánu. A k tomu tě může přivést jen jeho Duch. Bude to pro tebe ponížující, nebo to bude to nejvyšší povznesení, když tak jako Pán už nebudeš nadále jednat a mluvit sám od sebe, nýbrž tak, jak ti dá *jednat a promlouvat jeho Duch*? Jen ON, který *všechno mocně ve všech působí*, přivede i v tobě k plnosti a dokonalosti rozmanité dary, kterých se ti dostalo, abys *mohl být užitečný*.

Maria, Stánku Ducha svatého, ty jsi podle Jeho hlasu vedla svého Syna, když byl malá dítě. Svěřuji se ti s důvěrou, že i mne jako svého maličkého zasvětiš svému Snoubenci, aby mě znovu stvořil a obnovil⁽¹⁰⁾ a zapálil ve mně oheň své lásky tobě i tvému Synu k radosti a mým bratřím ku prospěchu.

Bratr Amadeus

(1) Hymnus Veni Creator Spiritus; (2) Jan 5,19;

(3) Jan 4,10; (4) srov. Lk 4,18

(5) srov. Mt 10,20; (6) srov. Lk 10,21;

(7) Jan 15,26; (8) Jan 16,7-9;

(9) srov. Jan 16,13-14; (10) srov. resp. žalm 104.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,1-11

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřtinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a libyjského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové, slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

2. čtení - 1 Kor 12,3b-7.12-13

Bratři! Jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.“ Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Tělo je také pouze jedno, i když má mnoho údů; ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Evangelium - Jan 20,19-23

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Přijď, svatý Boží Duchu, přijď!

Nelze přehlížet jednu věc: Řeč o Duchu svatém, o Duchu Božím, je pro dnešní současníky do té míry nesrozumitelná, že ani nejsou ochotni proniknout k základu tohoto významu. Vinu na tom nesou také zneužití, kterým je pojem Ducha svatého často vystaven. Náboženští blouzníci ho zneužívají, aby ospravedlnili svou subjektivistickou zvlášť. O to více je třeba věcně hovořit o Duchu svatém. A je to třeba učinit v první řadě tak, že si všimneme biblického svědectví v jeho původní podobě.

Hmatatelný, a přece neuchopitelný, neviditelný, a přece mocný, skutečný jako proudící vzduch, vítr, bouře, oheň, tak si lidé všech dob často představovali Božího Ducha a jeho působení. Duch je na počátku zprávy o stvoření onen hukot nebo Boží bouře, která se vznáší nad vodami. Duchem se zde nerozumí něco jako nehmotný, intelektuální nebo etický princip, nýbrž jako z Boha vycházející síla nebo moc, která působí život nebo vedení ve stvoření nebo v dějinách Izraele. Mocně nebo tiše, působící často v mimořádných fenoménech, ve velkých mužích a ženách, v králích a v prorocích, ukazuje Izraelskou cestu.

Když se chýlí ke konci období velkých proroků, slibuje Joel Ducha konce časů; bude vyhlit nejen na jednotlivce, ale na celý Boží lid. Tento Duch, daný synům i dcerám, starým i mladým, privilegovaným i neprivilegovaným, není duchem člověka, jeho vědomé, chtějící a životné Já, nýbrž je to Duch Boží, kterého je třeba odlišovat jako svatého Ducha od nesvatého ducha člověka a světa.

Pojetí Ducha svatého u prvotních křesťanů není jednotné. Působení Ducha svatého se projevuje různě – především ve Skutcích apoštolů a u sv. Pavla.

Lukáše zajímá právě působení Ducha v jeho mimořádných formách a odlišuje časově křesťanské Letnice od Velikonoc. Duch Boží se sděluje v mimořádných charismatických silách a zvláštních darech (srov. Sk 2,1n): uschopňuje k hlásání a svědectví, le-

gitimuje jeho jednotu a kontinuitu. Tak se jeví ve Skutcích apoštolů často jako samozřejmý Boží Dar, jako důsledek přijetí víry a křtu.

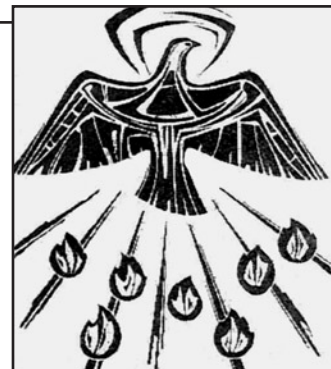
U Pavla určuje Duch přímo existenci víry. Jako Duch Ježíše, který byl pozdvižen k Bohu, nepředstavuje žádnou temnou bezejmennou sílu, nýbrž Ducha Ježíše, Božího Syna. V něm, oslaveném Pánu, je Boží síla tak mocná, že může po svém zmrtvýchvstání být sám chápán jako Duch. To znamená: Pán nyní existuje a působí jakožto Duch, kterého mu Otec v Jordánu viditelně propůjčil před celý svět. Oslavený Pán je přítomný skrze Ducha, on je v Duchu.

Jak bylo možno v prvotních dobách vyjádřit, že Bůh, Ježíš Kristus je věřícímu a Církvi jakožto společenství zcela skutečný, zcela přítomný a blízký a že zde působí? Na to odpovídá Nový zákon zcela jednoznačně: Duch není nikdo jiný než Bůh sám. Je lidem a světu blízký jako

hmatatelná, nikoliv však uchopitelná, obdarující, nikoliv však manipulovatelná, životodárná a také řídicí Boží moc a síla. Nikdo třetí, žádná věc mezi Bohem a člověkem, nýbrž osobní blízkost Boha člověku. Nikoliv jen skrze naše myšlenky, nýbrž skrze duchovní skutečnost, přítomnost Boha, samotného Ježíše Krista. V Duchu je tedy oslavený Pán přítomen jako sám Bůh. Tak je možno používat paralelně a zaměňovat výrazy »v Duchu«, »v Pánu«, či »Kristus v nás«.

Duch Boží v Ježíši je v podstatě Duch svobody, svobody od hříchu, od zákona, od smrti; Duch svobody a odvahy k jednání, k lásce, k životu v míru a spravedlnosti a vděčnosti. Přes všechny chyby a selhání Církve chápali bezpočetní věřící od apoštolských dob až od dneška tuto svobodu, v naději a v trpělivosti trpěli, bojovali a očekávali. V tomto JEHODUCHU našlo mnoho neznámých novou sílu, odvalu a útěchu, aby přestáli úzkosti, nebezpečí a zklamání. Vzpomeňme jen na bezpočet mučedníků posledního století!

A my? Neutiskuje nás v naší situaci ztráta odvahy a bezradnost? Je tu anonymní atmosféra našich měst a sídlišť, tlak a napětí ve světě práce, marnost úsilí o překonání nezaměstnanosti, nedostatek solidarity s osudem druhých, uzavírání se před cizí nouzí. To všechno, jak víme z vlastní zkušenosti, je duch člově-

ka, svírající nesvobodný egoismus, předem určený k ztroskotání, protože tu chybí něco zcela rozhodujícího: Duch Boží, Duch Ježíše Krista.

Jako Duch Boží a Ježíšův není Duch svatý nikdy vlastní silou a možností člověka, nýbrž je to síla, moc a dar Boha: není to lidský duch, duch času, duch masy, duch moderny či postmoderny. On je a zůstává Duchem Božím, který vane, kam chce a kdy chce, a který se nenechá zneužívat. Nepůsobí magicky a automaticky, nýbrž umožňuje svobodná. Ano tomu, kdo se svěruje ve víře Bohu a Ježíši Kristu a jeho radostné zvěsti. Boží Dar, jak ho s oblibou nazývá východní teologie, osvobozuje k solidaritě s druhými, činí člověka schopným a ochotným k aktivním skutkům solidarity, protože je to Duch Ježíšův, nikomu se neuzavírá. V milosrdné náklonnosti vede Boží Duch člověka ke strádajícímu bratru, ke starým a trpícím lidem, k lidem současnou společností diskriminovaným. Tato skrze Ducha Božího způsobená a účinná lidská svornost a láska může být ve skutečnosti pro dnešní svět větším a výmluvnějším znamením než dary a mocné činy prvotních apoštolských dob.

Vzpomeňme si na závěr na zprávu z Janova evangelia: Večer o Velikonocích stanul Ježíš uprostřed učedníků a řekl: Pokoj vám! Já jsem živ. Dávám vám nový život. Dávám vám svého Ducha. A učedníci se radovali, jak píše sv. Jan (srov. Jan 20,19n).

Přijď, svatý Boží Duchu, přijď!

Z-sks-22/2001,
přeložil -lš-

Letnice, slavnost darované Boží Lásky

Ve své modlitební knize pro věřící předkládá Michael Sailer (1751-1832) několik letničních úvah. O tajemství Letnic a jejich slavení říká: »I když všechny svátky Páně přinášejí pro křesťanskou mysl nevýslovné požehnání tím, že nám staví před oči vtělení, narození, zjevení, smrt, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Krista, našeho Vykupitele, jsou nicméně Letnice perlou a korunou všech svátků celého roku.

Neboť v tento den sklidili učedníci Ježíšovi opravdu plod jeho vtělení a narození, jeho učení a zázraků, jeho života, utrpení a smrti, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Páně. Učinili nejprřednější zkoušku, zkoušku zkušenosti, že Ježíš, žije, že dodržel slovo a že má moc seslat zaslíbeného Utěšitele.«

Jan Michael Sailer jakoby tehdy, v době osvícenství, chválou Ducha svatého předvídal naše dnešní dny, kdy se popírá letniční událost a pokládá působení Ducha svatého v jednotlivcích a v Církvi za pouhý výmysl a autosugesci.

Jan Michael Sailer mluví o »zkoušce osobní zkušenosti« a odpovídá dále na otázku: »Jak můžeme poznat, je-li v nás Duch svatý nebo není?« Podle něho existuje vnitřní test, který používá jednoznačných znaků.

1. znak:

»Odpověď lásky Bohu, který nás miloval jako první. Tak dokazuje Duch sám našemu duchu, že jsme Boží děti« (Řím 8,16). Můžeme říkat Bohu Abba, protože on je skutečně naším Otcem a protože my se Božími dětmi nejen nazýváme, ale skutečně jimi jsme (srov. 1 Jan 3,1).

Dnes se šíří životní pocit, který bychom mohli charakterizovat: Člověk žije jen sám sobě. Heslem pro to je seberealizace – sebeuskutečnění. Člověk nechce být zavázán někomu druhému. On žije sobě a nakonec sobě i umírá. Být křesťanem znamená naopak děkovat v Duchu svatém Bohu a sám sebe odevzdat Bohu. Kdo se dá vést tímto vědomím, v tom žije a působí Duch svatý.

2. znak:

»Kde je Duch svatý, tam je bratrská, svatá láska k bližním!« J. M. Sailer zdůrazňuje lásku k bližním, kterou nám dává Duch svatý. Ta je

něco mnohem více než sympatie, ona se neptá, co z toho máme, ona je něco mnohem více než pouhá nálada.

Neboť Duch svatý nám »připomíná, že všichni lidé jsou dětmi nebeského Otce, že všichni jsou stvořeni podle obrazu Božího, všichni jsou povoláni ke svatosti a všichni jsou předáni jedinému Vůdci, Kristu, Prvorozenému a že kdo nemiluje svého bratra, nemiluje ani Boha, svého nejlepšího Otce. Ale Duch svatý nám nejen připomíná naše povinnosti, on nám dává také sílu, abychom je mohli splnit. On vlévá lásku do našich srdcí.«

Jak aktuální je letniční tajemství, působení Ducha svatého pro soužití lidí v rodině, v každodenním životě, v pracovním společenství, ve státě, představuje nám Jan Pavel II. ve své encyklice *O Duchu svatém v životě Církve a světa* z 18. května 1981 (Dominum et vivificantem).

Ti, kdo se dávají vést Duchem svatým, budoují civilizací lásky, ti, kdo se nechávají vést zlým duchem egomanie, bezohledným hledáním sebe sama, provozují »kulturu smrti«.

Jak je možné zabránit smrtonosné násilnické mentalitě, která si žádá stále nové oběti? Jen skrze jiného Ducha, který přichází z Letnic. Jestliže se nezmění srdce, je každá změna společnosti jen utopie, vysněné přání bez reálné naděje na uskutečnění. Ukazuje se však také, kam směřuje Evropa, když se odlučuje od Ducha Ježíše Krista, od Ducha Letnic.

3. znak pro působení Ducha svatého:

»Kde je Duch svatý, tam je hlad po Božím slově. Kde je Duch svatý, tam je horlivá modlitba. Kdo by nerad hovořil s tím, koho miluje? Kdo se nesvěřuje milovanému s nejtajnějšími bolestmi? Duch svatý posvěcuje současně naše srdce na chrám. Duch svatý nás učí modlit se a sám v nás prosí nevýslovnými vzdechy.«

Jan Pavel II. ho nazývá ve své encyklice »Strážcem naděje v srdci Církve« a říká:

»Božský dech života, Duch svatý se vtiskuje v prosté a jednoduché formě do modlitby a dává se v ní poznat. Je krásné a spasitelné myslet na to, že všude tam, kde se Církve modlí, je přítomen Duch svatý, oživující dech modlitby.«

Z -sks- 22/2001, přeložil -lš-

DUCH SVATÝ ... NÁM PŘICHÁZÍ NA POMOC V NAŠÍ SLABOSTI

Když Oswald Spengler napsal v knize *Zánik Západu*: »Duch myslí, peníze řídí«, viděl narůstající nadvládu materiálních zájmů nad požadavky lidskosti, duchovními a duševními hodnotami a náboženskou orientací uloženou v podstatě člověka. Nepřejímáme již také tuto nadvládu v naší době, vedené a podrobené nenasytým komerčním potřebám? Duchovně bohatý, duchaplný, duchovní, to je nezbytný výstup z poníženosti všedního dne a nezbytný výstup ze závislosti. Ale jak málo se nám to daří! Cítíme, jak jsme slabí, unavení, zbabělí, bezmocní. *Ale tu právě Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti* (Řím 8,26).

Ne všechno je Duch, co se za Ducha označuje. Tak jak nám ho zjevuje Písmo svaté a jak byl věřícím darován, nemá nic společného s chytráctvím, ostrovtipem nebo inteligencí. To, co je pošetilé, slabé, ponížené, to, co je pokládáno za nic, to si Bůh volí (srov. 1 Kor 1,25n) a vybavuje svým Duchem, aby se žádný člověk nemohl chlubit před Bohem (1 Kor 1,29). Před světem se křesťan se svým jednáním jeví nerozumný, hloupý, pošetilý. Ale Duch svatý mu dává sílu, aby na to nedbal, protože to neodpovídá pravdě. Jednoho dne se zjeví převaha Ducha nad bezduchou chvástavostí světa.

Jsme stále v pokušení držet se světem v jeho moudrosti, marnivosti, jeho smýšlení, abychom byli uznávaní a obdivováni. Chtěli bychom před světem vypadat jako chytří, svobodní a sebevědomí. Ale to se všechno děje jen na úkor Ducha svatého, který v nás chce působit a vést nás. Stále znovu a znovu nás zve na zvláštní cestu, která je v protikladu ke světu, v odporu k »duchu« doby. Potřebujeme jasnost ducha, odvahu, potřebujeme schopnost rozlišování duchů. Kdo denně vyzývá Ducha svatého, svěřuje se mu zcela a dá se od něho vést, bude osvobozen od své slabosti a získá velkou vnitřní sílu ke službě na spásu světa.

*Josef Grabmeier
Z -sks- 22/2001
přeložil -lš-*

Laokoon nebo Maria

Člověk na rozcestí

»Zdravas, milostiplná! Maria, blahoslavená Panna je od prvního okamžiku svého početí... uchráněna poskvrny dědičného hříchu... vzhledem k Ježíši Kristu, Zachránci lidského pokolení. Dědičná vina patří k nejnepochopitelnějším ze všech tajemství.« (Blaise Pascal) Pokusme se však dnes o jiný přístup.

1. Laokoon nebo Maria?

O svátku Neposkvrněného početí - 8. prosince 1941 - postavil P. Alfréd Delp TJ vedle sebe dva obrazy: Laokoon a Immakulátu. Na obou obrazech hraje had rozhodující roli.

Laokoonovo sousoší patří k nejkrásnějším sochám starořeckého umění. Pohanský kněz tu bojuje spolu se svými dvěma syny proti hadu. Silný, svalnatý muž, a jeho synové jemu rovnocenní. Ale had ovíjí jako ocelové lano jejich nahá těla. Boj je to pro ně zcela zjevně beznadějně ztracený. Kněžův pohled vyjadřuje zoufalství. Had je nejen silnější než tito tři muži, ale má také mnohem obratnější tělo, kterému se není možno vymknout.

Druhý obraz zná nepochybně každý z nás. Žena, která stojí na zeměkouli, kolem které se rovněž ovíjí had. Ale proti sousoší Laokoon je na tomto obraze podstatný protiklad: Tato žena šlape svou malou nohou po hadu. Bez bázně, přímo s hravou lehkostí drtí jeho hlavu a toto její šlápnutí je pro hada smrtelné.

Co oba tyto obrazy znamenají, není těžké pochopit. Had zla, starý had. Vychytralý, listivý, silnější než všechna ostatní zvířata a tvorové. Člověk, lidstvo této síle nedorostli. Musí podlehnout. Lidské dějiny, světové dějiny samy o sobě vedou nevyhnutelně do záhuby. Ať už v nauce o dědičném hříchu věříme nebo ne, nic se na tom nemění.

- Druhý obraz, Maria, Neposkvrněná, znamená jiné dějiny, dějiny spásy. Její obraz nám říká: Světové dějiny nemusí skončit jako Laokoon.

2. Bezvýchodný boj proti zlu

Člověk - ponechán sám sobě - podléhá Zlému. Duch zla je mnohem silnější než lidský duch. K tomu ještě přistupuje oslabení lidské přirozenosti dědičným hříchem! »Hříchem první lidí získal ďábel nad člověkem jakousi převahu, i když člověk zůstává svobodný« (KKC 407). Kristus sám označuje Satana za knížete tohoto světa (srov. Jan 14,30). »Popírat, že člověk má poraněnou přirozenost, náchylnou ke zlu, je příčinou velkých omylů v oblasti výchovy, politiky, sociální činnosti a v oblasti mravní« (KKC tamtéž). Kdo by ještě mohl dnes pustošivé následky přehlížet?

Člověk se domnívá, že dosáhl vrcholu svého vědění a dovedností, chce zaujmout místo Boha, ve kterého nevěří. Dělá člověka podle svého obrazu a ničí ho, kdy se mu zachce; opracová-

vá člověka jakou kus dřeva, spotřebovává nesčetná embrya na to, aby snad některému člověku prodloužil o něco život. Ale co tento hybridní, malý bůh svede, to netuší. Zničí sám sebe, ztratí sám sebe, ničí lidství, ničí »humanitas«. Nemusí jít hned o zničení celého lidského rodu, stačí zničení jeho důstojnosti a prostého lidského práva.

Laokoon se svými syny musí prohrát boj s hadem, člověk, lidstvo ho prohrává, ty a já podleháme stejně tak v tomto nerovném boji, jestliže...

3. ...nepřijde Žena, která rozdrtí hlavu Hada

a svou nevinností a plností milosti nepřemůže Zlého. Maria - Neposkvrněná. Samozřejmě, ona není sebou svou vlastní silou, je silnou ze svého »potomstva«. *Nepřátelství položím mezi tebou a Ženou, mezi potomstvem tvým a potomstvem jejím. Ona rozdrtí tvou hlavu a ty její patu.* Přesné gramatické znění původního textu není možné zjistit (jsou tu dvě textové formy); ale smysl je zcela jasný. Kristus - božsko-lidské potomstvo (plod) neposkvrněné Panny, nové Evy - definitivně porazí starého hada (se sedmi hla-

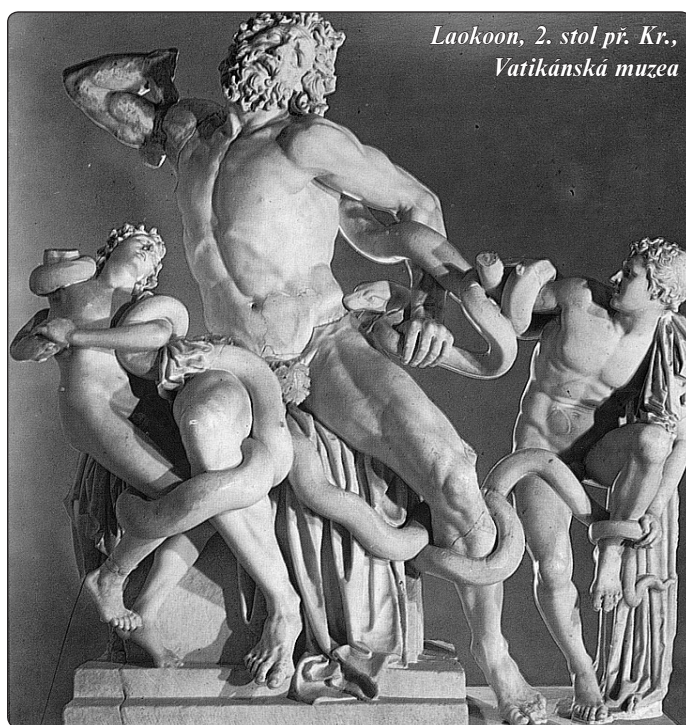
vami a sedmi rohy jako symbol násilné moci).

Je to vítězství jedině milosti, nikoliv přirozenosti. *Kde se rozhojnil hřích, tam se v míře ještě daleko štedřejší ukázala milost* (Řím 5,20). Člověk podléhá, přirozenost podléhá, lidstvo podléhá v nerovném boji s mocnostmi temnoty. Vysvobození člověka nevzejde ze vzestupu lidí (jak to dnes prožíváme), tento vzestup padá s nikdy nevidaným úpadkem do pekelných hlubin. Čím více se naše generace »osvobozuje« z vazby na Boha a jeho zákon, tím více ji obepíná hadí sevření zla a rdousí ji. Pravé osvobození je možné jen skrze Zachránce, který se narodil z oné Panny, která je počata bez poskvrny.

Já vím, zůstává zde otevřená jedna obtížná otázka. My už nejsme pohané jako Laokoon a jeho synové, kteří musejí vést beznadějný boj. Jsme vykoupeni, jsme pokřtěni. *V NĚM si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista* (Ef 1,4,5). Proč tedy musíme bojovat se světem zla, sami se sebou? Proč? Nikdo není nenapadnutelný, nikdo není hotov sám se sebou... světem jde vzdychání... celé stvoření sténá až k dnešnímu dni... I my sténáme, i když již máme Ducha svatého... sténáme a čekáme na vykoupění našeho těla (srov. Řím 8,22). Neznám jinou odpověď než tuto: Vykupitel nás nechává, stejně jako Marii, spolupracovat na vlastním vykoupění a na vykoupění světa. Spolutrpět.

Podívejme se ještě jednou na oba obrazy. Kněz Laokoon bojuje bezvýchodný boj s hadem. Jeho zoufalý pohled se obrací vzhůru. Nevykoupený člověk - světové dějiny bez spásy. Druhý obraz: Maria na zeměkouli, její noha na hadu. Vykoupený člověk - dějiny spásy. Maria, Jitřenka, Hvězda mořská. »K Hvězdě se dívej, Marii vzyvej!« (sv. Bernard z Clairveaux)

Amen.

Laokoon, 2. stol. př. Kr.,
Vatikánská muzea

Marcel Van

Joachim Nguen Tan Van se narodil v severním Vietnamu 15. března 1928. Tam také zemřel jako mučedník 10. června 1959 v komunistickém gulagu Viet-Minh. Rané dětství prožil šťastně v kruhu hluboce věřící katolické rodiny. V 6 letech je připravován na první svaté přijímání. O mnoho let později, když na příkaz svého duchovního vůdce začíná psát svůj životopis, vzpomíná na tento pro něho rozhodující životní zážitek: »Moje srdce bylo zcela naplněno neobyčejným pocitem štěstí. Nemoohl jsem však plakat, abych vyjádřil tuto nesmírnou radost. Byl tu jen Ježíš...«

Brzdy nato je biřmován. Stále jasněji vnímá Boží volání, a to je sotva žákem základní školy.

V 7 letech přesídlí do farnosti Huu-Bang. Celých 5 let zde žije v zařízení, které označovali za »Boží dům«, jeden z domů, které zřídila francouzská misie pro další vzdělávání věřících a pro výchovu domácího kléru. Přijímali tam chlapce, kteří kromě vzdělávání byli k ruce faráři. Ti nejlepší pak byli přijati do malého semináře.

V některých domech docházelo k přehmatům. Pro Vana začal každopádně záhy čas utrpení: jeho horlivost a jeho nápadná víra narazila na nechuť a nenávisť. Jeden z katechistů si ho vzal obzvláště na mušku. Den co den zpracovával Vana holí a došlo dokonce k pokusu o jeho znásilnění.

Teprve zakrvácené prádlo vzbudilo pozornost jedné pradleny. Farář pak zakázal katechistovi brát Vana na svou světnici. O jizvách není vůbec řeči. A zlomyslník si najde jiné metody týrání. Van se rozhodne odevzdat se zcela do Božích rukou. Protože duch na faře je v úpadku: alkohol, hazardní hry, lehkomyšlné zábavy s děvčaty jsou na denním pořádku.

Van ukončil základní stupeň. Farář se domnívá, že tím učinil

pro jeho vzdělání dosti. 12-letý má nyní pro faru vařit, mýt podlahu, prát ... Když chtěl Van dům opustit, vyneslo mu to výprask od faráře. Hoch poznal na jeho chování, jak křehký může být i kněz, ale to ho neodradí, naopak probouzí se v něm přání modlit se za svého faráře.

Když je konečně poslán na jinou faru, kde se mu vede podobně, uteče domů. Rodiče tím nejsou nijak potěšeni. Jeho vyprávění nejdříve nepřikládají víry. Musí zpátky. Opět bití, a další rozhodnutí k útěku.

Marcel Van

Protože domů nesmí, žije na ulici a prosí o drobné práce: nosí vodu, myje nádobí... Mezitím navštěvuje znovu a znovu kostel Všech svatých a tam se modlí růženec. Jednou dokonce padne do rukou obchodníka s dětmi a je »prodán«. Opět se mu podaří útěk. Někdy se mu podaří utišit hlad, pak opět hladoví, když prší, spí pod stromy. Hubne a je jen kost a kůže. Přesto přese všechno chce být knězem.

Když opět jednou přijde domů, matka je s ním velice nespo-

kojena. Van o tom později napsal: »Moje srdce se hermeticky uzavřelo. Netroufal jsem si k ní promluvit něžné slovo a proplakal jsem celé noci, abych si ulevil ve svém nekonečném žalu.«

Všechno se postavilo proti němu. Pohrdají jím, bijí ho, přehlížejí. A přece, chlapec začne vyučovat ty děti ulice, které žijí tak, jako před krátkou dobou on. Vede ho bezpodmínečná důvěra k Panně Marii. Ona mu daruje milosti, propůjčuje sílu.

Zima 1940: V době nejhlubší nouze začne pro něho »doba velkých radostí«. Když přistoupí při půlnoční mši svaté k sva-

lí se a postí, aby porozuměl odpovědi.

Jednoho dne uteče do sakristie. Náhle před jeho vnitřním zrakem probíhá něco jako film, který obsahuje jemu určené poselství: Má odporovat, aby mohl existovat, a milovat, aby zvítězil.

Od toho okamžiku chce vnést do domu ducha milosrdenství. A skutečně brzy zachvátí tento duch i jiné děti. To však vyvolá ostrou reakci dozorců a profesorů, které tato dobrota a trpělivost dráždí. »Nejmenší nic stačilo, aby vyvolalo výprask.« A opět to odsákal především Van.

Jednoho dne jej jeden profesor obzvláště krutě mlátil holí. Když chtěl svou zlost vylít ještě na jiných dětech, vrhne se na jejich obranu. To ještě více roznítilo profesoruvi zuřivost. Nakonec o něho zlomí svou hůl. Van se odpláží do kostela a propukne v pláč. Ale nyní má jistotu: »Matko, to je moje vítězství: trpět beze strachu.«

Pod podmínkou, že všeho zanechá, dovolí mu farář odjet do malého semináře. Po létech utrpení začíná život radosti. Promyšlí svůj život a nenachází ani jeden okamžik, ani jedno gesto, které by nemělo svůj původ v Boží milosti. Nepochopitelně, po všech těch letech!

Dále zapsal zpětně ohlédnutí na tuto dobu kolem roku 1942: »I přes své velké přání dosáhnout svatosti, byl jsem přesvědčen, že jí nikdy nedosáhnu. Protože, abych se stal svatým, musel bych se ještě postit, zachovávat přísnou kázeň, nosit kající košili a řetězy, snášet zimu... Ale to bylo nad moje síly. Moje touha po svatosti byl tedy nesmysl.«

Nenašel mezi světci nikoho, kdo by se smál nebo vymýšlel žerty jako on. Všechno mu připadalo přísně uspořádané až do nejmenší podrobnosti.

Van by byl tak rád, kdyby musela svatost souhlasit s větou sv. Augustina: »Miluj, a dělej, co chceš«. Ano, milovat ve všem milovat, to je to, co chtěl.

HYMNUS

*Odlesku slávy Otcovy,
ze Světa světlo šířící,
ze Světa Světlo, světla zdroj,
ty osvětluješ naše dni.*

*Ty Slunce, do nás pronikni,
jenž neznáš nikdy západu,
a Ducha světlym paprskem
osvěcuj smysl věcí všech.*

*My také Otce vzýváme,
jenž věčné slávy Otcem je
a na slitovnost bohatý:
kež vzdálí vše, co svádí nás.*

*Kež dobré dílo posílí
a řídí naše konání,
dá sílu pro náš tvrdý boj,
podepře ducha slabého.*

*Kriste, ty naším chlebem buď
a naší víry nápojem,
buď naší pravou radostí
a ducha opoj jasností.*

*Červánky východ zbarvuji,
jak červánky ty vzejdi nám,
vždy ve svém Otci celý Syn
a Otec celý ve Slově. Amen.*

*Hymnus k jitřní
Splendor paternae gloriae
od sv. Ambrože (†397)*

Za této situace prosí Matku Boží, aby mu ukázala cestu. V knihovně sáhne zdánlivě nazařbůh po jedné knize: životopis sv. Terezičky. Začne knihu číst a slzy mu tečou po tvářích. Je u cíle, nyní chápe, že Bůh usiluje o každou duši, tak jako by žádné jiné na světě nebylo.

»Bůh je tedy Láska a Láska si poslouží každou formou lásky. Mohu tedy žít svatě v malých krůčcích... úsměv, slovo nebo pohled, pokud se tak děje s láskou... Terezička je odpovědí na moje otázky po svatosti.«

Naplní ho hluboký pokoj. Děkuje Matce Boží. Brzy po tomto zážitku slyší na procházce hlas: »Vane, Vane, můj milý malý bratře!« Nejdříve neví, kdo to s ním mluví. Není to svatá Terezička? Je to ona, Bůh ji posílá, říká mu světe, aby nad ním bděla. Má mu pomáhat, aby šířil nauku o lásce a milosrdenství Božím. Toto první setkání trvalo celé hodiny. »Bůh je Otec a tento Otec je Láska. Ale od té doby, co naši první rodiče zhřešili, rozšířil se v lidských srdcích strach a zavírá jim pohled na Boha Otce, který je nekonečně dobrý.«

Vanovi je teprve 12 let, když slyší tato slova. Terezie mu také vysvětluje, že Bůh, aby překlenul tu smrtelnou propast, kterou mezi Bohem a lidmi vylouobil strach, stal se v Marii dítětem. V tomto Dítěti může člověk opět poznat Boží tvář. Jen nedostatek důvěry může člověka odvrátit od našeho Otce v nebesích, vysvětluje mu malá světe. Dítěti však může důvěřovat!

Od té doby ho světe znovu a znovu vede a poučuje. Slyší jen její hlas, ale nevidí ji. Rozhovory s Terezičkou jsou opět plné humoru a svěžesti. Škádílí ho, směje se a raduje se s ním. Vážná je tehdy, kdy s ním hovoří o jeho cestě plné trnů a zoufalství, po které půjde, až bude na to připraven.

Van to později všechno zapsal. Po jeho smrti jeho novic-

mistr a duchovní vůdce potvrdí: »Jako svědek bezvýhradné pravdivosti a prostoty malého Vana nemohu pochybovat o pravém původu slov, která mu byla diktována.« Zatím je to však jeho tajemství.

Jednoho dne mu světe sděluje, že Bůh nechce, aby se stal knězem. Nejdokonalejší je plnit vůli Otce, vysvětluje mu. Svě přání být misionářem však bude moci splnit s duší kněze. Vstoupí do řádu a bude apoštolem lásky skrze modlitbu a obět právě jako ona sama.

V červnu 1944 jako šestnáctiletý prosí o přijetí do kláštera redemptoristů v Hanoi. Po měsíční čekací době je přijat do řádu jako pomocník v kuchyni. Počátky jsou těžké: kolem dokola mnoho kritiky, kterou se snaží přemoci tak, že hledá skryté ctnosti svých spolubratří, aby všechno přijímal v dobrém.

Jednou v pátek kolem tří hodin cítí, jak je stržen »prudkým proudem lásky«. Ježíš k němu promlouvá a učí ho, jak to dělal se svými apoštoly. »Jeho něžná slova mění mé srdce v plameny... Měl jsem dojem, že se utápím v Božském Srdci.« Ježíš v jednom vidění prosí Vana, aby se modlil a obětoval za mnoho nešťastných lidí.

Následují léta, ve kterých Van, nyní Marcel podle řádového jména, které dostal u redemptoristů, dostává sdělení a varování prorocké povahy od Terezie, Marie a Ježíše. Ale v plánu spásy není nic předem naprogramováno. Všechno se může změnit skrze tajemství milosrdenství a modlitbu.

První sliby skládá 8. září 1946, věčné sliby v roce 1952. V tu dobu je v Saigonu. Je vedoucím krejčovské dílny. Vede život zdrženlivosti a modlitby. Navštíví ho v těchto letech nějaké zkoušky, ale on nezná strachu z utrpení. R. 1954 Francouzi opouštějí Vietnam, který je rozdělen. Sever padá do rukou komunistů. To je pro Vana důvod, aby se tam vrátil. Chce

být oporou pro věřící, kteří tam zůstali, a pro řád. Ale ohrožení narůstá.

V květnu 1955 začíná poslední cesta utrpení. Protože se veřejně zastával řádu na Jihu, je zatčen přímo na ulici. Celé dni se střídají mučitelé při výsleších. Je mu předhazováno všechno možné. Všechno přestojí, i pět měsíců věznění v temné díře. V jednom propašovaném dopisu slibuje řádovému představenému: »Žádný strach, vydržím až do smrti!« Svě sestře napsal: »Láska je celým mým štěstím. Nezrušitelným štěstím. Anno Marie, moje milá sestro, neplač. Jestliže mě Bůh chce touto cestou přimout do nebe dříve než tebe, měj z toho radost.«

R. 1956 začnou nové výslechy a procesy. Van stojí před soudem klidný a usebraný i přes přestálá utrpení. Je odsouzen na 15 let do koncentračního tábora a dopraven do jednoho gulagu na převýchovu. Dva hřbitovy dokládají výsledky tehdejšího zacházení s lidmi. »Všichni katolíci jsou velmi pevní ve víře... Jsem zde jako malý farář. Lidé přicházejí, abych je posiloval.« Naslouchá jim a těší je. Všichni čerpají sílu z jeho »nenarušitelné radosti a lásky«.

Jak rád by zde zemřel. Ale Bůh mu dává najevo, že ještě jiné duše potřebují jeho pomoci. V srpnu 1957 je převeden do jiného tábora. Po tělesném trýznění je dva roky zavřen v temné samotce a celé měsíce přikován řetězy. Nemá žádnou lidskou oporu, žádné světlo kromě toho, které hoří skryté v jeho srdci.

V červnu 1959 ho vytáhnou z díry. Má tuberkulózu a beri-beri. Je sotva kost a kůže. Všichni jsou hluboce otřeseni jeho stavem a dojati jeho odvahou. Nemůže spát ani jíst: tři týdny agonie. Konečně 10. června padá navždy do náruče Otce. Jsem si jistá, že pomáhá i nám. Právě nyní.

*Alexa Gaspariová
Z Vision 2000 přeložil -lš-*

Varování před falešnými proroky

»Přivržence« je velké nebezpečí, které podporují média

Pud napodobování je pro člověka důležitý. Touto cestou se v dětství učí důležitým věcem. Tento sklon v podobě efektu »být přivržencem« představuje pro dospělého nebezpečí, že ztrácí schopnost rozlišování...

Rozlišování duchů patří k nezbytnostem našeho života. Přitom jde ve skutečnosti o velmi náročnou záležitost, protože ne vždy je možno je snadno rozlišit. Které je správné rozhodnutí pro dobro proti negativním následkům dobově zfalšovaného dobra a zla, na kterou stranu se má přidat?

Abychom to přeložili do křesťanské terminologie: Je to Duch svatý, jsou to nebesští duchové, kteří nás inspirují k té nebo oné životní možnosti, představě nebo objevu? Nebo je to našeptávání starého Hada, protihráče našeho Pána, který zbouřil zlatý most bezprostředních dobrých vztahů mezi Bohem a člověkem? To má totiž za následek, že schopnost rozlišovat dobro a zlo byla u lidí po vyhnání z ráje zamlžena, protože se odloučili od Boha.

Jedno je jisté: Rozlišování duchů je velice obtížná, často přímo podezřelá záležitost, protože schází dostatek jasnosti a poznatků. 1. kniha Mojžíšova říká jasně: schopnost rozlišování mezi dobrem a zlem bez Boha není možná.

Vyhledání, že najdeme to správné, je možná jen tehdy, když se držíme měřítek, která nám sám Bůh předal v průběhu dějin prostřednictvím svého Zjevení ve slovech, jako na příklad skrze proroka Micheáše: *Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem* (Mich 6,8).

Jistě, máme Desatero, máme vysvětlení, která nám k tomu dal Ježíš Kristus a mezi nimi především jeho doporučení: *Mějte se na pozoru před nepravými proroky: přicházejí k vám pře-*

vlečení za ovce, ale uvnitř jsou draví vlci. Poznáte je po jejich ovoci (Mt 7,15-16).

Jenže, jak nám ukazují dějiny, není to pro nás snadné, neboť »ovoce« se pozná často až po dlouhé době a mezitím urazíme velký kus cesty po falešných cestách v dáblském kruhu, někdy přímo v eskalaci falešných rozhodnutí.

Podívejme se na komunistický systém, který sedmdesát let sliboval ve východním bloku dělnický ráj na zemi pod diktátorským odvratem od křesťanství. Celá desetiletí nebylo rozpoznáno falešné rozhodnutí pro marxistickou ideologii, dokonce ani tehdy ne, když pod Leninem a Stalinem byly zabity desítky milionů lidských životů. Teprve hospodářský úpadek po 70 letech ukázal, že základní rozhodnutí bylo zcela chybné.

Ale není to jen nemožnost rozpoznat ihned ovoce, co nám ztěžuje rozlišování. Je zde řada typicky lidských zábran, které způsobují, že lidé často i z generace na generaci jdou po bludných cestách.

Jeden hlavních důvodů spočívá v typické vlastnosti člověka, která sama o sobě je nutná, a to je pud napodobování. Aniž bychom zapojovali svůj rozum, učíme se od dětství takřka automaticky podle svých vzorů: děti od rodičů, mladší od starších sourozenců, vychovatelů. Učíme se přijímáním vzorů a to je základní předpoklad pro každý druh vyššího vývoje.

Ale tento pud učení je jako všechny pudy slepý. Při zlé manipulaci je možno zneužít ho k zmanipulování nevypělých následovníků. Když si této skutečnosti nejsme vědomi, může z nás tento pud ještě v dospělosti učinit slepé přivřence.

Neboť hromadné smýšlení a jednání vede k pocitu uspokojení. Člověk je v souladu s »hlavou stáda«, a nejen s ní, ale prostě s mnoha, kteří unisono pískají stejným tónem. (Toto srovnání není žádnou urážkou. Kristus sám nás přirovnal k ovcím, aby nás upozornil na nebezpečí slepého přivržence.)

Velká část obrovského úspěchu Adolfa Hitlera při svedení německého národa spočívala v tom, že přivedl masy k jednohlasému souzvuku a stylizoval se demagogickým křikem za »hlavu stáda«. Souzvuk, který vytvoří duch, stojící v čele, dělá příslušníky houfu docela šťastnými, protože člověk se domnívá, že si zvolil, co je správné, že dělá to správné, protože velké množství lidí je jednoho, zdánlivě správného mínění.

Ale sama jednohlasá shoda mínění nemůže být nikdy měřítkem k rozlišování duchů.

Neboť: Kdo v poválečné době doufal, že toto dvanáctileté »falešné ovoce« poslouží lidem k podstatnému procesu učení, co je správné, byl záhy zklamán. I dnes, tentokrát pod vedením »hlav stáda«, v médiích vznikly názory většiny, které nemohou být platným měřítkem dobra, ale mnoho lidí je za ně považuje. Souzvuk s masou vytváří v nich falešný pocit, že jsou na správné cestě, a to v nich utváří pocit bezpečí a spokojenosti.

Tak byl před 30 lety sex, vytržený z cíle plození, k němuž jedině sexualita slouží, pozdvižen na absolutní hodnotu s výsledkem, že se vyspělé národy vystavily postupně úplné genocidě, sexu, který je od kolébky až do hrobu postihuje ženskými a pohlavními nemocemi v čele se smrtelnou nemocí AIDS.

Kdy konečně pochopíte, že modlitba není něco jako mlynek, něco jako papoušek, ale že je to věc srdce?

Je tedy tvá modlitba vylitím milujícího srdce? Obrácením kajícího srdce? Díkem vděčného srdce? Voláním o pomoc srdce, které by chtělo milovat, a vůle, která by chtěla sloužit?

Arsén Garnier

Přes všechnu negativní bilanci vystavují rodiče své dcery riziku rakoviny rodidel v dospělém věku, místo aby je varovali před pilulkami a potraty a učily je žít v čistotě podle Božího zákona. Stačí pohled na katolickou nauku, v níž v jedné z biblicky fundovaných papežských encyklik je návod, jak rozlišovat duchy, a kde najít šanci pro šťastnou budoucnost jejich dcer.

Co nás od toho zdržuje kromě slepého sledování módního trendu? Především množství rafinovaných protiargumentů, že je třeba dítěti dopřát štěstí lásky podle hesla: »Kdo chce být mistrem, začíná brzy.«

Musí nám být ovšem jasno: nějaký argument je možno vymyslet i pro ty nejohavnější činy. Tak posloužil slogan »Žena má právo rozhodovat o svém vlastním těle« k odstranění zákonných překážek nucených potratů. Bez biblického měřítko, které nás učí, že lidský život je nedotknutelný, a vede

nás k tomu, abychom respektovali Boží přikázání, osvojili jsme si rychle egoistickou mentalitu, zvláště když se necháme ovlivnit falešně sympaticky zbarvenými argumenty.

Zvláště těžké je rozlišování, když geniálně nadaný člověk začne vystupovat z řady, slibuje oblažující změny a začne je aktivně prosazovat, zatímco Boží měřítka se ve falešném lesku těchto novot začínou jevit jako zavádějící. Ne nadarmo varoval Kristus před falešnými proroky. Právě proto, že člověk je »geneticky náboženský«, jak nedávno konstatovali genetičtí vědci, má v sobě nedegenerovaný člověk elementární potřebu někomu se klanět. V důsledku toho může upadnout do osidel různých guruů.

Kdo se pečlivě nevystříhá tohoto překračování hranic, zraňování lidské důstojnosti a nedbání svého nejvlastnějšího poslání, které se mu podbízejí, může se ocitnout v démonickém víru. Jen pomysleme na kolektivní sebevraždy sekt, důsledku naslouchání démonickým vůdcům, kteří oloupili své přívržence o schopnost vnímat realitu.

V zásadě platí: Všichni šířitelé různých zaslíbení, která našeptávají a nabízejí možnost osvobodit se od poslušnosti vůči Bohu a jeho přikázáním, nejsou schopni splnit své sliby. Oni šíří spíše neschopnost orientovat se, a tím ničí duchovní imunitu lidí.

*Z Vision 2000 - 1/2002
přeložil -lš-*

LIDOVÁ ZBOŽNOST

Vatikánská kongregace pro liturgii vydala nové směrnice týkající se lidové zbožnosti. Směrnice na jedné straně ukládají biskupům a kněžím, aby respektovali a oceňovali projevy lidové zbožnosti, ta však na druhé straně musí být v souladu s liturgickými předpisy. Prefekt kongregace arcibiskup Tamburrino označil nový dokument za důležitý pastorační nástroj.

Jan Pavel II. dvaosmdesátiletý

5 dní ze života Svatého otce

Jak se daří papeži? Na tyto otázky se snaží odpovídat mezinárodní tisk stále znovu a znovu při svém zpravodajství ze Svatého stolce a odpovědi si nezřídka čaruje jako z kouzelnického klobouku.

Některé noviny dospěly ve svých spekulacích o zdravotním stavu papeže k tvrzení, že papeži se daří stále hůře a že již předal otěže svým nejbližším spolupracovníkům.

Jan Pavel II. se dožívá 82 let. Kardinál Edward Cassidy, který byl donedávna předsedou papežské rady pro jednotu, řekl australské tiskové společnosti: »Papež je sice slabý a má bolesti v koleně, ale jeho srdce a duch jsou silné.«

Stalo se tak těsně po soukromé večeři s papežem. Kardinál řekl:

»Kdybyste byli s ním na této večeři, vůbec by vás nenapadlo, že se mu nedaří dobře. Projevoval živý zájem o všechny rozhovory. Jeho obtíže při chůzi jsou ovšem vzhledem k bolesti v koleně obzvláště nápadné.« Kardinál pak dodal: »Má silné srdce a silného ducha, i když je tělo slabé.«

Stačí se podívat na jeho program od 15. do 20. dubna, kdy se uskutečnila tři setkání s tisíci věřícími, přijal dvě hlavy státu, hovořil s řadou kardinálů a biskupů a našel si čas k setkání s latinskoamerickými imigranty.

Ve středu 17. dubna ho mohly kamery sledovat téměř dvě hodiny při generální audienci na náměstí Svatého Petra. Pozdravil poutníky v devíti řečech a přednesl svou katechezi o kantiku z knihy Izaiášovy.

V úterý 16. dubna přijal 8 biskupů z Nigérie, aby prohovořili situaci katolíků v této zemi, kde jsou stále problémy s islámským řádem šarija, zavedeným v některých spolkových zemích.

Tentýž den oznámil odstoupení světicího biskupa Františka Eisenbacha z Mohuče „pro blaho církve“, který byl nařčen, že sexuálně obtěžoval jednu ženu. Papež sám tento případ ně-

kolik měsíců sledoval, jak vyplývá z komuniké kardinála Ratzingera.

V úterý oznámil zasedání amerických kardinálů v Římě, kteří se budou zabývat skandálními případy pederastie v USA.

V pondělí přijal Jan Pavel II. 10 000 poutníků, kteří se účastnili nedělního vyhlášení nových blahoslavených. Pak přijal costarického presidenta a arcibiskupa z Managuy.

K obědu byl pozván Jeho Blazenost latinský patriarcha Jeruzaléma Michel Sabbah, aby prodiskutovali naléhavý problém Svaté země. Když ho patriarcha informoval o situaci františkánů v bazilice Narození Páně v Betlémě, chtěl papež spontánně ihned s nimi telefonicky hovořit, aby jim dodal útěchy a odvahy.

Tentýž den informoval Svatý stolec novináře o cestě Jana Pavla II. do Bulharska od 22. do 26. května.

V neděli za účasti 30 000 převážně italských a španělských poutníků vykonal obřad vyhlášení nových blahoslavených.

V sobotu přijal presidenta Nikaragui, bolivijské biskupy při návštěvě ad limna a skupi-

nu latinskoamerických přístěhovalců.

K tomu je třeba přičíst termíny soukromých nebo úředních jednání administrativní povahy a každodenní rytmus správy světové církve.

Světlo v papežově pracovním životě svítí do pozdních nočních hodin a rozsvěcuje se velmi záhy každé ráno dříve, než se Řím probouzí do nového dne.

Problémy s chůzí jsou nyní evidentní a dostávají se i pozdní následky atentátu.

Třesoucí se ruce starého sehnutého muže silně kontrastují a s jeho vystupováním na počátku pontifikátu, ale věk a pohyblivost mu nebrání v každodenní práci, jak to dokazují poslední léta. Jeho 23letá zkušenost z řízení lodičky Petrovy a jeho obecně uznávaná morální osobnost nabízejí na druhé straně možnosti, které bychom u nikoho druhého nenašli.

K řízení církve není zapotřebí nohou, nýbrž hlavy a srdce, jak jednoznačně vyjádřil kardinál Cassidy.

*Podle kath-net
20. 4. 2002,
překlad -lš-*

Panna Maria Pomocnice v Brně Žabovřeskách

Měsíc květen patří mezi nejkrásnější měsíce v roce a pro salesiány mezi nejvýznamnější. Dne 6. května totiž slaví salesiánská rodina svátek sv. Dominika Savia, žáka sv. Jana Boska, 13. května svátek sv. Marie Dominiky Mazzarello, která spolu s Donem Boskem založila kongregaci Dcer Panny Marie Pomocnice a 24. května je svátek Panny Marie Pomocnice, kterou Don Bosko považoval za zkladatelku a udržovatelku salesiánské společnosti. Don Bosko postavil Panně Marii překrásný kostel v Turíně. Ale tento kostel nebyl se vši svou velebností ničím proti lásce a vděčnosti, kterou ve svém srdci choval k přesvaté Panně. Vždyť celý jeho život byl těsně spjat s jejím vedením a ochranou. Když se loučil se svou matkou Markétou před odchodem do semináře, řekla mu: „Jeníčku, když ses narodil, zasvětila jsem tě Panně Marii, když jsi odcházel na studie, doporučovala jsem ti především úctu a oddanost k Panně Marii. Nyní tě prosím, odevzdej se jí úplně. Miluj ty, kteří ji milují. Staneš-li se knězem, rozšiřuj neustále oddanou úctu k této milostivé Matičce.“ Don Bosko věrně plnil po celý život toto přání matky Markéty. Když mu zemřela, odešel hned časně ráno do mariánské svatyně sloužit za ni mši svatou. Do tohoto kostela chodívala jeho maminka nejraději. Po mši svatě poklekl před milostný obraz blahoslavené Panny a modlil se: „Zaujmi, svatá Panno Utěšitelko, nyní uprázdněné místo. V tak velké rodině se neobejdeme bez matky. Kdo nám bude matkou, ne-li ty? Svěřuji ti všechny své hochy. Bdi nad jejich životy a nad jejich dušemi.“ Dějiny salesiánského díla dosvědčují, že tato modlitba byla vyslyšena. Don Bosko jedná, ale nad ním bdí nebeská matka, která mu dává vnuknutí, vede jeho ruku, ra-

dí, chrání, opatřuje prostředky. Don Bosko byl věrný Panně Marii a ona jemu i jeho dílu.

Těžko vypsát, jak Don Bosko miloval Pannu Marii. Po Nejsvětější svátosti ctil nejvíce ji. Zdálo se, že žije jen pro ni. Ať kázal, zpovídal nebo s někým rozmlouval, ustavičně doporučoval úctu k ní. A činil tak s něžnou láskou, která se zračila i v jeho tváři. Často navštěvoval svatyně nebeské Matky. Nosil s sebou medailky a obrázky Panny Marie a rozdával je zvláště dětem, které se kolem něho tísnily. Vyzýval je, aby tyto její medailky nosily na krku a aby se každý den modlily k Panně Marii. Panna Maria mu mnohokrát pomohla v největších obtížích. Jeden příběh z mnohých.

V srpnu roku 1884 byl se svým průvodcem Vigliettim hostem pinerolského biskupa. Seděli právě na zídce v biskupské zahradě, když tu přišel sluha a podal Donu Boskovi dva dopisy. Don Bosko čte a dá se do pláče. Poděšený Viglietti se táže, proč? Don Bosko odpovídá: „Panna Maria nás má ráda!“ a podává mu oba dopisy. V jednom je žádán, aby neprodleně vrátil půjčku třiceti tisíc lir. Kde vzít tak

velké peníze? Druhý dopis byl od belgické šlechtičny, která se ho tázala, jak by mohla ke slávě Boží vynaložit třicet tisíc lir. Při jiné příležitosti prohlásil Don Bosko s nekonečnou vděčností: „Svatá Panna je naší ekonomkou. Jí vděčíme za zdar našeho díla. Ona nám opatřila prostředky na stavbu našich domů a kaplí. Kráčeli jsme vždy pod její ochranou. Ona žehná lidem, kteří prokazují dobro mládeži.“

Jeden z jeho vrstevníků přiznává: „Nikdy mi nevymizí z paměti, jak na mne působilo, když Don Bosko uděloval nemocným požehnání Panny Marie Pomocnice. Když se modlil Zdravas a slova požehnání, jeho tvář jako by se proměnila. Oči se mu záležaly slzami a hlas se mu chvěl.

To bylo pro mne znamením, že z něho vyšla moc. Proto jsem se pak nedivil zázračným účinkům onoho požehnání, že zarmoucení odcházeli potěšeni a nemocní uzdraveni.“ Čtené jsou Boskovy výroky ukazující jeho lásku a vděčnost Panně Marii. „Panna Maria je naše Matka a miluje nás neskonale více, než nás mohou milovat všechny pozemské matky dohromady.“ – „Dona Boska (tak si světec říkával, aby nemusel říkat ‚Já‘) vede za ruku Madona. Na každém kroku, za všech okolností. Chrání nás před nebezpečím a nehodou, ukazuje nám každý krok, který máme učinit, a pomáhá nám jej vykonat.“ – „Nevím o nikom, kdo by se nadarmo utíkal k Panně Marii, Pomocnici křesťanů. Ovocem prosby k milosrdné Matce, k mocné Pomocnici křesťanů byla vždycky nějaká významná duchovní nebo časná milost.“ – „Panna Maria mi vždycky pomáhala a bude pomáhat.“ – „Panna Maria si přeje, abychom v ni složili veškerou svou důvěru.“ – „Cti Pannu Marii a budeš jistě šťasten.“ – „Až dosud jsme šli stále najisto. Nemůžeme zbloudit, Maria nás vede.“

Proto není divu, že když se Don Bosko loučil se svými misio- náři, kladl jim na srdce: „Rozšiřujte pobožnost k Nejsvětější svátosti a k Panně Marii Pomocnici!“ – „Mějte neomezenou důvěru k velebné svátosti a k Panně Marii Pomocnici, a uvidíte, co jsou zázraky!“ Když umíral, vzkázal svým salesiánským spolupracovníkům: „Vybízejte k častému svatému přijímání a účtě k blahoslavené Panně!“ Sv. Jan Bosko viděl dobře: Duše, která se celou svou bytostí přimkne k Panně Marii Pomocnici, nemusí se bát ani na nejrozbouřenějším moři životních překážek! Může s Donem Boskem opakovat: „Panna Maria mi vždy pomáhala a bude pomáhat!“

Tuto zkušenost udělali i salesiáni v Brně Žabovřeskách. S očividnou pomocí Panny Marie a přátel Boskova díla se jim podařilo v krátké době postavit kostel zasvěcený Panně Marii Pomocnici, středisko mládeže, dům pro komunitu, tři moderní hřiště a přestavět budovu bývalé mateřské školy na rozšířené salesiánské středisko mládeže.

Letos oslaví tři významné události: 25. května svátek Panny Marie Pomocnice. Mši svatou bude v 10 hodin celebrovat nový salesiánský biskup mons. Karel Herbst. Při mši svatě složí a obnoví sliby salesiánské spolupracovníci. Ve 13 hodin začne program pro účastníky poutě, v 15 hodin bude svátostné požehnání. 29. června vysvětlí ve zdejší kostele otec biskup Karel Herbst tři novokněze: Petra Cvrkala, Jaromíra Zádrapu a Maxmiliána Dřímala. Dne 6. září v 15 hodin bude slavnostní otevření nové budovy salesiánského střediska mládeže. Všichni ctitelé Panny Marie Pomocnice, salesiánské dobrodinci, přátelé a příznivci tohoto díla jsou srdečně zváni na tyto slavnosti.

*P. Petr Baran,
salesián*

Život Kristův (75)

LXXV. „Sestoupil do pekel“: Moc Kristovy obětní smrti

1) V posledních katechezích jsme vysvětlili s pomocí biblických textů ten článek Apoštolského vyznání víry, který o Ježíšovi vypovídá, že trpěl pod pontským Pilátem a byl pohřben. Nešlo nám pouze o to, abychom vypravovali historii Ježíšova utrpení, nýbrž spíše o to, abychom pronikli hlouběji do pravdy víry, kterou v Apoštolském symbolu vyznáváme, totiž že Kristus vykoupil svým utrpením na kříži lidský rod. Pozastavili jsme se zejména při pohledu na Ježíšovo umírání a na jeho slova, která pronesl z kříže v průběhu svého smrtelného zápasu na dřevě kříže, jak nás o nich zpravují evangelisté. Tato slova nám pomáhají odhalit a náležitěji proniknout do hloubky ducha, v němž se Kristus obětoval za nás. Zmíněný článek víry se uzavírá slovy o Ježíšově pohřbu. Někomu by se mohlo zdát, že se jedná o pouhý historický údaj. Jde ale o údaj, jehož význam proniká do širšího horizontu celé christologie. Ježíš Kristus je Slovo, které se stalo tělem, aby tak na sebe vzalo situaci lidského života a aby se učinil nám podobným ve všem kromě hříchu (srov. Žd 4,15). Opravdu se stal jedním z nás (srov. GS 22), aby tak mohl naplnit dílo našeho vykoupení prostřednictvím hluboké solidarity s každým členem lidské rodiny. V reálné lidské situaci opravdu zakusil celý osud člověka, a to až po smrt, po níž běžně následuje pohřeb, alespoň v kulturním světě a v náboženském světě, do něhož byl včleněn a v němž také žil. Kristův pohřeb je tedy článkem naší víry v tom smyslu, v němž nám předkládá tajemství Božího Syna, který se stal člověkem, a to až po extrémní situaci lidské smrti a pobytu v hrobě.

2) K těmto závěrečným slovům článku víry, která hovoří o Ježíšově utrpení a o jeho smr-

ti na kříži, se jistým způsobem přiřazuje následující článek, který hovoří o Ježíšově sestupu do pekel. V tomto článku víry se jistým způsobem odrážejí některé výroky Nového zákona, o nichž budeme záhy hovořit. Je však vhodné připomenout, že jestli v období kontroverzí s ariány se výše připomenutá formulace nacházela v textech těchto heretiků, pak byla rovněž včleněna do tak zvaného Aquilejského symbolu, který byl tehdejšími vyjádřením katolické víry redigovaným ve čtvrtém století (srov. DS 16). Tato formulace pak definitivně vešla do učení IV. lateránského koncilu (1215) a II. lyonského koncilu ve Vyznání víry Michaela Paleologa (1274). Dále je nutno hned na začátku objasnit, že výraz „pekel“ neoznačuje stav zavržení, nýbrž stav či místo, kde přebývali zesnulí, jedná se tedy

o podsvětí, jak to vyjadřuje hebrejské slovo *sheol* a v řeštině *hades* (srov. Sk 2,31).

3) Novozákonní texty, z nichž vychází výše připomenutá formulace Vyznání víry, jsou četné. První se nachází v Petrově řeči o dni Letnic, který se odvolává na žalm 16, aby tak potvrdil zvěst o Kristově vzkříšení z mrtvých. Tak tedy Petr na základě žalmu 16 tvrdí, že David prorocky: *Viděl tedy do budoucnosti, a když řekl, že nebude ponechán v podsvětí a jeho tělo že nepodlehne porušení, mluvil o Kristově zmrtvýchvstání* (Sk 2,31). Podobný význam má otázka, kterou klade apoštol Pavel v listu Římanům: *Kdo sestoupí do propasti? – aby totiž Krista vyvedl z mrtvých...* (Řm 10,7). Rovněž v listu Efezanům se nachází jeden text, který ve vazbě na výrok žalmu 68 *Vystoupil jsi na výšinu, ty, kdo byli v zajetí, jsi vedl, mnohé z lidí přijals darem* (Žl 68,19), říká: *Proto se praví: Vystoupil vzhůru, odvedl zajatce a dal lidem dary. Když však vystoupil, znamená to, že*

musel předtím sestoupit dolů, na zem. Stejná osoba je ten, kdo sestoupil, i ten, kdo vystoupil až úplně nad nebesa, aby všechno naplnil (Ef 4,8-10). Tímto způsobem jako by autor listu spojoval Kristův sestup do propasti, tedy mezi mrtvé, o čemž hovoří list Římanům, s jeho vystoupením k Otci, který znamená počátek eschatologické plnosti v Bohu všeho, co jest. Tomuto kontextu odpovídají rovněž slova, která jsou vložena do Kristových úst: *Nic se neboj. Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle – jsem živý na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí* (Zj 1,17-18).

4) Jak je vidno, z připomenutých textů vyplývá, že článek víry obsažený ve Vyznání víry, který zní: *Sestoupil do pekel*, má opravdu základ ve výroci Nového zákona ohledně Kristova sestupu po jeho skonu na dřevě kříže do hájenství smrti, do míst, kde pobývají zesnulí, což bývá terminologií Starého zákona označováno jako propast. Jestliže v listu Efezanům se říká, že sestoupil na zem, a dokonce podle řeckého textu do nejnižších vrstev země, pak je třeba si uvědomit, že do země se ukládá lidské tělo po smrti, proto také bylo do země pohřbeno Kristovo tělo po jeho skonu na kříži, jak to popisují evangelisté (srov. Mt 27,59n. par.; Jan 19,40-42), pak to ukazuje na jeho sestup do podsvětí. Kristus prošel autentickou zkušeností smrti, a to včetně finálního aktu, tedy uložení do hrobu. To dotvrzuje, že jeho smrt byla reálná, opravdová, a nikoli pouze zdánlivá. Jeho duše byla oddělena od těla, byla oslavena v Bohu, ovšem tělo leželo v hrobě ve stavu mrtvolly. Během tří dnů (nikoli kompletních), které proběhly od okamžiku, kdy vydechl naposledy (srov. Mk 15,37), a vzkříšením, Ježíš zakusil stav smrti, tedy oddělení duše a těla, přesně tak jako ostatní lidé. To je také první význam slov Vyznání víry o Kristově sestupu do pekel, která jsou spojena s tím, co sám Je-

Rozhodující láska Letnic

žíš říkal, když hovořil o Jonášově příběhu. Přesně řekl toto: *Jako byl Jonáš v břiše velké ryby tři dni a tři noci, tak bude Syn člověka v nitru země tři dni a tři noci* (Mt 12,40).

5) Právě o to jde: v nitru nebo v srdci nebo v hlubině či náruči země. Když zemřel na kříži, Ježíš odevzdal svého ducha do Otcových rukou: *Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!* (Lk 23,46). Jestliže smrt s sebou nese oddělení duše od těla, pak z toho vyplývá, že pro Ježíše platilo jednak spočinutí ve stavu smrti, stal se mrtvolou, jednak jeho duše byla oslavena na nebesích od prvního okamžiku po jeho zesnutí. První Petrův list hovoří o této podvojnosti, když hovoří o smrti, kterou Kristus zakusil kvůli hříchům, tak říká: *Vždyť Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle těla, ale podle ducha dostal nový život* (1 Pt 3,18). Duše a tělo se tedy nacházejí v posmrtné situaci odpovídající jejich přirozenosti, i když na ontologické rovině duše je zaměřena k tomu, aby obnovila jednotu s tělem. Apoštol ale dodává: *V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným* (1 Pt 3,19). Zdá se, že tento výrok představuje metaforické vyjádření rozsahu moci ukřižovaného Krista, ta se totiž vztahuje rovněž na ty, kdo zemřeli před ním.

6) Přes svoji nejasnost petrovský text potvrzuje další výroky Nového zákona pokud se jedná o pojmání Kristova sestupu do pekel jakožto úplného naplnění evangelijního poselství spásy. Kristus uložený tělesně v hrobě a oslavený ve své duši, která má přístup k plnosti blaženého patření na Boha, a tak může sdělovat stav blaženosti všem těm spravedlivým, s nimiž Kristovo tělo sdílí jejich stav smrti. V listu Židům nacházíme popis díla osvobození spravedlivých, které naplnil Ježíš Kristus: *Protože sourozenci*

Když nastalo padesát dní po Velikonocích letniční ráno, byli všichni apoštolové shromážděni pospolu. Najednou se ozval hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům. A ukázaly se jim jazyky jako plameny, rozdělily a usadily se nad každým z nich jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým. A naplnil je silou a odvahou, takže přes všechnen odpor a překážky začali hlásat Boží království celému světu.

Duch svatý působí, kde chce a jak chce. Nikoliv jen bouří a vichrem, ale také tiše a nepozorovaně vstupuje do mé duše a působí tam stejným způsobem. **Moje proměna se neděje náhle jako u apoštolů, nýbrž pomalu, ale jistě.** V tiché samotě mé duše potlačuje Duch svatý krok za krokem mé hříšné nedostatky a spojuje mě stále důvěrněji a těsněji s Ježíšem, který přebývá v mé duši. Čím více se mu podobám, tím více se nořím do lásky Ducha svatého.

Tato láska nenaplnjuje pouze mne. Vše sjednocující síla Boží lásky vede lidi hledající Boha k jednomu cíli. Tato láska pojímá do sebe každého a činí ho podobným Ježíši. Tak i já rostu skrze Ducha

mají krev a tělo společné, i Ježíš přijal krev a tělo, aby svou smrtí zbavil moci toho, který má vládu nad smrtí, totiž ďábla, a vysvobodil všechny ty, kteří byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí (Žd 2,14-15). Jakožto mrtvý – a zároveň jakožto ustavičně živý – má Kristus moc nad smrtí a nad podsvětím (srov. Zj 1,18). Právě v tom se projevuje a realizuje spasitelská moc obětní smrti Kristovy, která působí vykoupení všech lidí, a to i těch, kdo zemřeli před Kristovým příchodem na svět a před jeho sestupem do pekel – do podsvětí a kdo byli zasaženi jeho ospravedlňující milostí.

svatého v lásce ke všem svým bratřím a sestrám. Jaká to vize vzniká před našima očima! **Duch svatý mě spojuje láskou se sebou samým, s Ježíšem a se všemi lidmi, ano i s Otcem.** V tomto společenství lásky vytvořeném Duchem svatým spočívá hluboký smysl. Láska, která vychází z Boha a pojímá do sebe všechny lidi dobré vůle, ústí opět v Bohu. Tak existuje nakonec jen **jedna a táž láska, jedna a táž sláva, jedno a totéž štěstí v Boží lásce.**

Přijď, Duchu svatý, ty Duchu lásky, který dáváš sílu! Přijď a naplň mé srdce a srdce všech lidí dobré vůle! Učiň mě jedno s Otcem, s Ježíšem i se všemi lidmi! **Dopřej mi, abych mohl prožívat a uskutečňovat toto společenství lásky! Chtěl bych vám sloužit každým úderem svého srdce, celým svým životem, svými myšlenkami, slovy i skutky.**

Ježíši, který žiješ ve mně, tím, že se ti stávám podobným, rostu v lásce Ducha svatého, který nás všechny spojuje. V této lásce nechť se stanu jedno s Otcem, s tebou a se všemi údy tvého mystického těla.

M. Rendesi

7) V prvním Petrově listě můžeme dále číst: *Neboť proto byla i mrtvým hlášána radostná zvěst, aby mohli být souzeni podle těla jako lidé, ale žít podle ducha jako Bůh* (1 Pt 4,6). I tento verš, byť jeho interpretace není právě snadnou záležitostí, podtrhuje skutečnost Kristova sestupu do podsvětí jakožto poslední fáze Mesiášova poslání. Tato poslední etapa je jaksi nahuštěna do nemnoha dní, jak to vyplývá z textů, které se pokoušejí dát přístupný popis daného tajemství těm, kdo jsou navyklí uvažovat a vyjadřovat se v časových a prostorových metaforách. Nicméně toto tajemství se-

stupu mezi mrtvé má nesmírný význam pokud se jedná o rozsah vykupitelského díla, které zahrnuje všechny lidi všech historických epoch. Vykupitelské dílo Kristovo se tedy týká rovněž těch, kdo v době Kristovy smrti a jeho pohřbu již sami pobývali v „říši zemřelých“. Slovo evangelia a kříže zasahuje všechny lidi tedy i ty, kdo patřili k těm historicky do minulosti nejvzdálenějším generacím, protože všichni, kdo dosáhli spásy a mají účast na vykoupení, dosáhli dříve a dosahují tohoto vykoupení jedině díky Kristově oběti na Golgotě. Jistý druh koncentrace jejich evangelizace a jejich vykoupení do dnů Kristova pobytu v hrobě pouze podtrhuje to, že v historické události Kristovy smrti se jaksi vštěpuje metahistorické tajemství výkupné příčinnosti Kristova lidství, jež je „nástrojem“ Boží všemohoucnosti. Právě ve vstupu Kristovy duše do blaženého patření v lůně Nejsvětější Trojice nachází své vysvětlení a odůvodnění ono osvobození z vězení těch spravedlivých, kteří sestoupili do říše mrtvých před Kristem. Skrze Krista a v Kristu se před nimi otevírá definitivní osvobození života v Duchu, jež je podílem na Životě samotného Boha (srov. Tomáš Akvinský, *STh III*, q. 52, a. 6). To je ona pravda, již můžeme vytěžit z biblických textů, jež jsme právě citovali, a která je vyjádřena v článku Vyznání víry hovořícím o Kristově sestupu do pekel – podsvětí.

8) Můžeme tedy říci, že pravda vyjádřená v Apoštolském vyznání víry slovy „sestupil do pekel“ jednak obsahuje potvrzení reality Ježíšovy smrti, jednak proklamuje počátek jeho oslavení. A nejen jeho oslavení, nýbrž také všech těch, kdo prostřednictvím jeho vykupitelské oběti dorostli k účasti na jeho slávě a na blaženosti Božího království.

Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM

Skutečná tvář otce Pia (20)

A P. Pio důrazně pokračuje: »Neboť Bůh je tak nepochopitelný, tak nedosažitelný, že duše, čím více se noří do hlubin jeho lásky, tím více ztrácí představu o této lásce, a to do té míry, že nakonec se jí zdá, jakoby vůbec nemilovala... Věřte mi: čím více duše miluje Boha, tím méně to cítí.«

Nesmíme zapomínat, že P. Pio se obrací k duším, které strádají, jejichž božské utrpení on zná, a že s nimi jedná s mistrovstvím, jaké mu propůjčuje zkušenost. Nicméně jeho nauka platí pro všechny křesťany, kteří třeba jen trochu tíhnou k úzkosti, k neklidu a k nedůvěře, »těmto nádorům duše«. Jeho vedení je jedinečně povzbuzující a uklidňující. Zná zlo naší doby a neúnavně je léčí:

»Úzkost je větší zlo než samo zlo... Běžte prostě po Pánově cestě a nelamte si hlavu. Postavte se ke svým chybám se svatým a pokojným odporem, ale nikoliv s nenávisť, hnusem, neklidem, který je jenom dále živí! Myslete na to, moje dcero, že já jsem stejnou měrou nepřítelem neúčinných přání jako škodlivých a zlých přání.« Vypatí se jen to, co pro nás chce Bůh. »Jestliže chce k nám mluvit jako k Mojžíšovi v blescích a mracích z hořícího keře, nesmíme být neústupní a přát si, aby k nám mluvil něžným a svěžím hlasem jako k Eliášovi.«

DUCHU SVATÝ,

Ohni mé duše,
zapal ve mně cestu
k pravé BOŽÍ LÁSCE,
ať chci vždy to, co ty chceš.

Božské SVĚTLO,
buď i v našich dětech,
probuď v nich povolání
ke kněžství a reholnímu životu,
nebo jim dej poznat a žít
svátost manželství.

*B. Stalder krátce
před svou smrtí r. 2000*

Tedy: místo »abyste filozofovala o svých chybách, zůstaňte v loďce, do které jsem vás posadil«, ve jménu svaté poslušnosti. »Ať si bouře běsní. Ať žije Ježíš! Nezahnete. On spí, ale v pravý okamžik se vzbudí, aby vám opět daroval klid.« »Svatý Petr by byl suchou nohou kráčel po vlnách, kdyby neměl co do činění se strachem a nezačal pochybovat...«

Rozlišuje: »Nejhorší urážka, kterou můžeme způsobit Bohu, je pochybovat o něm.«

Proto »nechte všechny starosti a všechny neklid stranou při snášení duchovních i světských trápení, ať už přijdou z kterékoliv strany, protože stojíte tváří v tvář svobodnému působení Ducha svatého. Trpělivost je tím dokonalejší, čím méně se prosazuje se zmatkem a neklidem.« Nežádejte od Boha vyúčtování. Nikdy se neptejte. Proč? Nedívejte se vůbec na cestu, protože on vás vede. Ano: »Zapřísahám vás při Ježíšově sladkosti, obraťte svůj zrak na toho, kdo vás vede, a na nebeskou vlast, do které vás chce přivést. Co na tom záleží, jestli vás vede pouští nebo zelenou loukou? Důležité je pouze to, abyste byla na cestě, která je vaší cestou, a dospěla k cíli všech duší, které Bůh stvořil, aby se staly podobnými jeho nejmilejšímu Synu a postupně se v NĚHO proměňovaly.«

Duším, které vede, bude P. Pio neúnavně stavět před oči ideál evangelia a přát jim jeho uskutečnění:

»Ježíš ať je Pánem vašeho srdce a pokračuje ve vás ve svém díle, až vás dokonale promění v LÁSKU.«

»Všechny duše, které milují Ježíše, musí se stávat více a více podobné svému nebeskému Vzoru...«

»Kéž Bůh opracuje tvoji duši, aby dosáhla svého vznešeného cíle, který spočívá v tom, uskutečnit tvoji proměnu v NĚHO.«

Láska je zázračný magnet, který vytrhuje duše z jejich ztrnulosti a prostřednosti, aby je přitáhl k sobě: ale tato LÁSKA je ukřižovaná a nachází se jen na kříži.

Proto je tak přehlížená. My chceme lásku, a odmítáme utrpení. Ježíš k nám vztahuje své paže, ale jeho paže jsou přibité. Chce se s námi obejmout, proto musíme obejmout jeho kříž. Kdo ho chce najít, musí s ním sdílet jeho agonii.

Základní pravdy, které odporují naší malátnosti! Originalita P. Pia spočívá v tom, že nám zcela prostými slovy opakuje, co řekli svatí apoštolové Pavel a Jan jednou provždy. Je to možná strohý ideál. Ale zřejmě se v něm duše stále shlížejí, protože ten, který ho představuje, nachází tak silný ohlas. P. Pio neředí víno svého evangelia vodou, a zástupy, které ho obléhají, znovu dokazují, že duše je od přirozenosti »křesťanská«.

A píše jednomu duchovnímu synovi: »Každá vyvolená duše se musí stát podobná Ježíši. Dovol mu proto, aby s tebou jednal tak, jak se mu líbí!«

»Kdo si zvolil nejlepší stránku, musí projít vším Kristovým utrpením, sdílet s ním úzkosti pouště, Olivové hory a kříže.

Ježíš chtěl na sebe vzít nejvyšší opuštěnost a samotu. Chtěl prožít nevýslovná muka

a cítit se opuštěn svým nebeským Otcem.«

Duchovní navštívení nás proto nesmějí srážet, nýbrž musí nás těšit, neboť vtiskují naši duši »svatou podobnost«.

Tak píše jedné své dceři: »Ježíš ať je stále Pánem tvého srdce. Ať ti žehná při těchto navštíveních a učiní tě svatou! Ty se trápíš, mé milé dítě, s hledáním nejvyššího dobra. Ve skutečnosti je toto dobro v tobě a zdržuje se zcela nahé na kříži, při čemž ti dává sílu, abys snesla toto nesnesitelné mučednictví a milovala hořce LÁSKU (amare amaramente l'Amore).«

Když nás ON čeká na kříži, my se chceme kříže bát?

Když se chce s námi setkat v temnotách, my se chceme před temnotou uzavřít?

»Poslouchejte mě dobře, moje milé dcery: při Ježíšově narození slyšeli pastýři zpěvy andělů, jak říká Písmo svaté. Ale neříká, že by svatá Panna a svatý Josef, kteří byli zcela blízko božskému DĚTÁTKU, slyšeli hlas andělů nebo viděli nebeský jas. Co ale slyšeli? Pláč NOVOROZENÉHO... Co viděli v matném světle jakési ubohé louče? Slzami zaplavené oči DÍTĚTE, jeho chladem ztuhlé, ubohé malé tělíčko. Ptám se vás ale, moje drahé dcery: Kde byste zůstaly, kdybyste si mohly vybrat? V temné stáji plné křiku novorozeného dítěte, nebo u pastýřů plných vytržení a jásotu uprostřed sladkých nebeských melodií a v lesku obdivuhodného světla? Znam vaši odpověď! Řekly byste se svatým Petrem: „Dobře je nám zde!“ Nuže já vás ujišťuji, že se nacházíte v betlémské jeskyni zcela blízko Ježíše, který se třese zimou, nebo lépe řečeno u Marie na Golgotě, kde vidí jen hřeby, trny, smrt, smrtelný zápas, temnoty, opuštěnost. Zapřísahám vás při tom všem, abyste milovaly JESLE a GOLGOTU našeho uprostřed temnot ukřižovaného Boha...«

(Pokračování)

Liturgická čtení

Neděle 19. 5. – slavnost Seslání Ducha svatého

1. čt.: Sk 2,1-11
 Ž 104(103),1ab+24ac.29bc-30.31+34
 Odp.: srov. 30 (Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země! Nebo: Aleluja.)
 2. čt.: 1 Kor 12,3b-7.12-13
 Ev.: Jan 20,19-23

Pondělí 20. 5. – nez. pam. sv. Klementa Marie Hofbauera nebo sv. Bernardina Sienského (na Moravě: památka sv. Klementa Marie Hofbauera)

1. čt.: Jak 3,13-18
 Ž 19(18),8.9.10.15
 Odp.: 9a (Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.)
 Ev.: Mk 9,14-29

Úterý 21. 5. – ferie (v brněnské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Jak 4,1-10
 Ž 55(54),7-8.9-10a.10b-11a.23
 Odp.: 23a (Svou starost hod na Hospodina, a on tě zachová.)
 Ev.: Mk 9,30-37

Středa 22. 5. – ferie

1. čt.: Jak 4,13-17
 Ž 49(48),2-3.6-7.8-10.11

Odp.: Mt 5,3 (Blažslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.)
 Ev.: Mk 9,38-40

Čtvrtek 23. 5. – ferie

1. čt.: Jak 5,1-6
 Ž 49(48),14-15ab.15cd-16.17-18.19-20
 Odp.: Mt 5,3 (Blažslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.)
 Ev.: Mk 9,41-50

Pátek 24. 5. – ferie

1. čt.: Jak 5,9-12
 Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.11-12
 Odp.: 8a (Hospodin je milosrdný a milostivý.)
 Ev.: Mk 10,1-12

Sobota 25. 5. – nez. pam. sv. Bedy Ctihodného nebo sv. Řehoře VII. nebo sv. Marie Magdalény de'Pazzi nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Jak 5,13-20
 Ž 141(140),1-2.3+8
 Odp.: 2a (Má modlitba, Pane, ať je před tebou jako kadidlo.)
 Ev.: Mk 10,13-16

815 LET PREMONSTRATŮ V MILEVSKU (1187 – 2002)

Pátek 31. 5. 2002 – zahájení oslav

18.00 hod. – konventní mše svatá v klášterní bazilice, po skončení přátelské setkání v areálu kláštera ● 20.00 hod. – duchovní chvíle v bazilice.

Sobota 1. 6. 2002 – Den kláštera

8.00 hod. – ranní chvály v bazilice ● 10.00 hod. – slavná pontifikální mše svatá, celebruje novoříšský opat J. M. Marián Rudolf Kosík OPraem ● 15.00 hod. – eucharistie – vrchol české středověké spirituality, přednáší Prof. ThDr. Jaroslav Václav Polc, děkan KTF UK Praha ● 16.00 hod. – koncert duchovní hudby, varhany Vladimír Roubal a hosté.

Neděle 2. 6. – Den farnosti

10.00 hod. – slavnostní mše svatá milevské farnosti ● 15.00 hod. – Te Deum, účinkuje Milevský smíšený sbor ● „farnost sobě“ – přátelské setkání farníků a přátel Milevska v areálu kláštera.

Srdečně zvou premonstráti řeholního domu v Milevsku

Duchovní obnova pro pracovníky v sociálně-zdravotní službě a pro ty, kdo doprovázejí nemocné – 20. 6. (začátek v 18.00 hod.) – 23. 6. (končí obědem), vede o. Josef Kazda ●

Exercicie pro mládež – 1. 7. (začátek v 18.00 hod.) – 5. 7. (končí obědem), vede o. Pavel Havlát O. M. ● Exercicie pro pedagogy – 29. 7. (začátek v 18.00 hod.) – 2. 8. (končí obědem), vede Prof. M. Zedníček ● Exercicie pro svobodné ženy ve věku 26–40 let – 26.–29. 9., vede o. Michael Martinek SDB ● Exercicie pro laiky v církvi – 14.–19. 10., vede Dr. D. Krausová ● Exercicie pro manžele – 18.–22. 11., vede Mons. Jiří Mikulášek ● Exercicie pro maminky – 25.–29. 11., vede o. Josef Kazda.

Možnost osobní domluvy na tel. čísle:

05/41239154, 41239264; e-mail: dc-vranov@katolik.cz; www.DC-Vranov.katolik.cz

Bratři dominikáni a společenství „Zbytek Izraele“ vás zvou na Vigilii slavnosti Seslání Ducha Svatého (Noc bdění)

18.–19. května 2002 Chrám Neposkvrněného Početí Panny Marie

Konvent bratří dominikánů Olomouc, Slovenská ulice

Motto: „Buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům.“ (1 P 2,5a)

Program: začátek ve 21.00 ● Lucernarium ● Vigilie ● Přednáška ● Rozhovory ve skupinkách ● Adorace ● Růžence ● Ranní chvály ● Mše svatá se svěcením růží ● Agapé ● Ukončení v 7.00 ● Zpěvem provázejí „Stríčky“.

Místo pro případný odpočinek bude zajištěno, je však nutno si vzít spacák a karimatku. Nezapomeňte si přinést růží.

Prodám harmonium, barva černá.

Jeslík Miroslav, Praskova 3, Olomouc 772 00, tel. 5225270.

POUTNÍ BAZILIKA SV. VAVŘINCE A SV. ZDISLAVY V JABLONĚM V PODJEŠTĚDÍ
Významné poutní aktivity v 750. roce úmrtí sv. Zdislavy

Sobota 11. května – za dobré matky v našem národě – diecézní centrum pro rodinu Praha ● sobota 25. května – hlavní pouť ● neděle 2. června – diecézní centrum pro mládež Litoměřice ● sobota 8. června – pouť České katolické charity ● sobota 15. června – pouť řádových sester ● neděle 30. června – pouť k „Perle české šlechty“ ● sobota 27. července – za obnovu rodin – Centrum pro rodinu při ČBK ● neděle 4. srpna – výročí posvěcení baziliky (1729) ● neděle 4. srpna – pouť sudetských Němců ● neděle 11. srpna – pouť ke cti patrona farnosti sv. jáhna Vavřince ● sobota 31. srpna – ministrantská pouť ● neděle 1. září – Česko-německá pouť pedagogů ● neděle 29. září – pouť lékařů a zdravotního personálu ● neděle 6. října – růžencová slavnost.

Hlavní pouť se bude konat 25. května. Bohoslužby budou v 6.00, 8.00, 9.30, 11.00 a 14.00 hodin. Hlavním celebrantem v 11 hodin bude vídeňský arcibiskup Christoph kardinál Schönborn OP.

Pravidelné bohoslužby v bazilice: Pracovní dny – 18.00 hodin ● soboty, neděle a svátky – 9.30 a 11.00 hodin ● každou první neděli v měsíci – v 11 hodin mše sv. v německém jazyku.

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 5.	PO 20. 5.	ÚT 21. 5.	ST 22. 5.	ČT 23. 5.	PÁ 24. 5.	SO 25. 5.
Antifona	679	1722	1060	1075	1091	1106	1122
Žalm	783	783	786	783	783	785	786
Ranní chvály:							
Hymnus	679	1723	1061	1076	1091	1107	1123
Antifony	680	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	813	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	680	1724	1065	1079	1095	1111	1126
Antifona k Zach. kantiku	680	1320	1065	1080	1095	1111	1126
Prosby	680	1724	1065	1080	1095	1111	1126
Záv. modlitba	681	1320	1065	1080	1096	1112	1373
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	681	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	682	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	683	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	684	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	641	641	1727	1071	1085	1101	1117
Antifony	676	685	1056	1071	1086	1102	1118
Žalmy	676	685	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	678	686	1730	1074	1089	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	678	687	1320	1074	1090	1105	1121
Prosby	678	687	1731	1074	1090	1105	1121
Záv. modlitba	679	679	1320	1075	1090	1106	1122
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

V Karmelitánském nakladatelství v edici **AUTOR - TÉMA** vyšlo dosud devět svazků, které si můžete objednat také v našem nakladatelství. Jednotlivé svazky jsou vázány v deskách, ve formátu 106x162 mm.

1 - OTCOVÉ POUŠTĚ S ANSELMEM GRÜNEM

Tato knížka obsahuje část komentovaných výroků otců. Ve druhé části se Grün soustřeďuje na dílo Evagria Pontica, zejména na jeho spisy „Praktikos“ a „O modlitbě“.

92 stran, 89 Kč

chází k poznání, že všechny tzv. světské pravdy nejsou ničím jiným než všelidskou zkušeností. A více lidské nemůže být než to, co je křesťanské.

90 stran, 95 Kč

2 - VELKÉ JUBILEUM S VOJTĚCHEM KODETEM

Knížka přibližuje některá důležitá témata milostivého léta – vtělení, hřích a milost, následky hříchů, pokání a obrácení, odpustky a odpuštění, tajemství Nejsvětější Trojice, eucharistie.

92 stran, 89 Kč

6 - SVATÁ ZEMĚ S FRANTIŠKEM HOBIZALEM

Autor stručně popisuje svou pouť do Svaté země a podává také informace o duchovním a historickém významu navštívených míst.

92 stran, 95 Kč

3 - DUŠE RUSKA S TOMÁŠEM ŠPIDLÍKEM

Sbírka krátkých aforismů známých ruských autorů, které mohou pomoci pochopit dějiny ruského národa a pravou ideu národů v době, kdy se usiluje o sjednocení Evropy.

90 stran, 89 Kč

7 - O OTCOVSTVÍ S JÓZEFEM AUGUSTYNEM

Známý polský jezuita, odborník na spirituální teologii a psychologii, se v této knížce zabývá problematikou správného plnění otcovského poslání ve shodě s vůlí Boží a prospěchem dítěte.

92 stran, 95 Kč

4 - O MILOSRDENSTVÍ S KATEŘINOU LACHMANOVOU

Čtyřicet úvah na téma milosrdenství, které byly inspirovány nejen Božím slovem, ale také známými církevními osobnostmi minulosti i současnosti.

88 stran, 89 Kč

8 - MATKA TEREZA S DANOU NĚMCOVOU

Podle Matky Terezy je smyslem lidského života vidět Krista a sloužit mu v jeho chudých. D. Němcová je velkou obdivovatelkou díla Matky Terezy, což se plně odráží i v jejích krátkých úvahách v této knížce.

90 stran, 95 Kč

5 - O RADOSTECH LIDSKÉ DUŠE S MAXEM KAŠPARŮM

Autor se čtenáři snaží předat kousek ze své zkušenosti a skutečností, které přispěly k radosti jeho duše. Do-

9 - O MODLITBĚ S DAVIDEM TORKINGTONEM

Torkington pomáhá objevit nové stezky, jak se modlit, aby modlitba byla stále živou a osvěžující součástí našeho duchovního života.

92 stran, 95 Kč

779 00 Olomouc 9
 706 43/02
 P.P.

TISK

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1